

14. Les deu plagues d'Egipte (Ex 7-11)

Per entendre les deu plagues, hem d'imaginar un duel de gegants: d'una banda, el faraó, que es creia un déu a la terra, i de l'altra, el veritable Déu de la vida. Moisès i el seu germà Aaron es van presentar davant del tron d'Egipte amb un missatge clar: "Deixa anar el meu poble perquè em doni culte". Però el faraó, amb el cor endurit per la supèrbia, es va negar una vegada i una altra.

Déu va decidir llavors demostrar el seu poder perquè els egipcis compreguessin que les seves divinitats (el riu Nil, el sol, els animals) no tenien un poder real. Les plagues van començar de manera progressiva: l'aigua del Nil es va convertir en sang, fent impossible beure'n. Després van venir les granotes, els mosquits i els tàvecs, que van envair cada racó de les cases, des de les cuines fins a les estances reials. Tot i el caos, el faraó continuava dient que no.

Aleshores, les plagues van afectar l'economia i la salut: la pesta del bestiar, les úlceres a la pell i una tempesta de pedra que va destruir les collites. Després, un núvol de llagostes va devorar el poc que quedava verd, i una foscor densa va cobrir Egipte durant tres dies. Era com si el món tornés al caos original per culpa de la desobediència humana. El més sorprenent és que, mentre els egipcis patien, a la zona on vivien els israelites (Goixen) no passava res; Déu els protegia.

Finalment, va arribar la plaga definitiva: la mort dels primogènits. Déu va ordenar als israelites celebrar un sopar especial (la primera Pasqua) i marcar els marcs de les portes amb la sang d'un xai. Aquella nit, l'àngel va passar de llarg per les cases

marcades, però el fill gran de cada família egípcia va morir. Només davant d'aquest dolor immens, el rei es va rendir i va ordenar a Moisès que s'emportés el seu poble immediatament. Els israelites van sortir de nit, amb presses, cap a la llibertat.

Punts clau segons la Bíblia

- Un judici contra els falsos déus: Cada plaga era una derrota per a una divinitat egípcia (per exemple, la foscor contra Ra, el déu sol). Déu demostra que només Ell és el Senyor de la natura.
 - El cor endurit: El faraó, en negar-se a la veritat, es va anar tornant cada cop més cec. El pecat, quan no es demana perdó, endureix el cor i ens impedeix veure la realitat.
 - La Pasqua: Aquest és el punt central. La sang del xai que salva els hebreus és un anunci de la sang de Crist, el veritable Anyell que ens salva de la mort eterna.
 - El sentit dels signes: Les plagues no són simples desastres naturals, sinó signes perquè tothom reconegués el poder i la justícia de Déu.
 - La llibertat com a do: La sortida d'Egipte ensenya que Déu no vol esclaus, sinó fills lliures que el serveixin amb amor.
-

Text bíblic

Consulta la font original aquí: **Èxode 7-11 (BCI)**

Activitats de Reflexió

1. Comprensió del text: Quina va ser l'última plaga i quin gest havien de fer els israelites a les seves portes per ser protegits?
2. L'Anyell Pasqual: Explica la relació entre el xai de la primera Pasqua i Jesucrist en la fe catòlica.
3. L'enduriment del cor: Com explica la teologia que la persistència en el mal pot acabar tornant una persona "cega" a la veritat?
4. Aplicació catequètica: Quins "falsos déus" (diners, fama, egoisme) creus que adora la societat actual i com podem posar Déu al centre?

5. Compromís de fe: De quines "esclavituds" personals (mandra, enveja, mal geni) demanes avui a Déu que t'ajudi a alliberar-te?

[← Torna a l'Inici](#)